ԶԳՏՈՒՄ ԵՄ

Զգտում եմ հեռուն, անսահման հեռուն,
Մրրիկն է հոգիս, թևերս՝ կայծակ.
Սիրտս յորդաբուղխ, արիւնս եռուն...
Զգտում եմ միշտ վեր՝ լազուր, կապուտակ։

Ես կը խորտակեմ իմ դէմ յարուցած
Դաւաճան բախտիս ամեն խոչընդոտ.
Կը ցրեմ իսպառ ամպը սևամած,
Կը թռչեմ հեռուն՝ գրաւիչ, աստղոտ։

Երբ յաղթանակած արգելքների դէմ
Անհունը գրկել կարողանամ ես,
Օ՜, ինչ կատաղի կռիւ պիտ սկսեմ,
Կռիւ չարի դէմ՝ լպիրշ, աներես։

Անհուն բարձունքից կրակ կը թափեմ
Չարերի գլխին՝ անսիրտ, մարդախանձ,
Վառբոց հրդեհով իսպառ կը լափեմ
Երկրի երեսից չարիք ու նախանձ։

Իմ մէջ ամփոփած ոյժը անհունի՝
Կը կերտեմ մի այլ նորաստեղծ աշխարհ,
Ուր չարն է պարտուած, ոչ մի ոյժ չունի,
Բարու դէմ կանգնած՝ խեղճ, ամօթահար...

ՑԱՐՈՒԹԻՒՆ ՊԵՏՐՈՍԵԱՆ